

Non plus ultra holdacska!

25 deka liszt, 7 deka cukorpor, 3 tojás sárgája, 20 deka vaj (fele zsír), kevés tejjel, szódabikarbóna, vanília, mindezt táblán összegyúrjuk, késfoknyira elnyújtjuk és hold-formával kivágjuk. 3 tojás kemény habját 25 deka vaníliás porcukorral kanállal dörzsölünk, míg kemény lesz. A tészta tetejére tesszük apró halmocskákban, majd lassú tűznél megsütjük.

Kraszna, 1938. V. 21.

Első születésnapom teljesen egyedül, immár anyuska nélkül is. Érdekes, hogy utolsó napjaiban, lázalmában azt kérte tőlem, vigyem el feltétlen a faliórát megjavíttatni, még ő kapta a kelengyéjével, vigyázzak rá! Pedig az óra járt. Aztán, pontosan tudom, hogy a halála napján, a sok minden mellett arra már nem maradt erőm, hogy akár csak automatikus mozdulattal felhúzzam az órát, és megállt. És most már így is marad, elhatároztam, őrzi azt az időt, mikor anyuska még élt. Nekem egyrészt nincs rá szükségem, hogy tudjam, hány óra van, hiszen majdnem mindegy; másrészt úgyis mindent percnyi pontossággal teszek, ebben a lakásban én vagyok az egyetlen igazi óra.

A plébános úr megkért, hímezzek egy új terítőt pünkösdre az oltárra, most is ezen dolgozom. Kiülök a kert felőli verandára, a fonott székben jól felpolcolom a hátamat párnákkal, és varrok. Olyan meleg van, el kell higgyem, hogy lassan megjön a nyár! Hallom, hogy körben minden él, zsong, dolgozik, még így estefelé is.

Mennyi-mennyi csillag, eresztem az ölembe a terítőt. Miért, hogy mindig elkápráztat az égbolt? És csak egyetlen holdacska. Miért? Miért nincs tele az ég holdacskákkal is, mint egy hatalmas tepszi?

Valaki azt suttozna, Editke, neked sütöttem a születésnapodra!

Nincs, aki mondja.

Horváth Elemér

CAFFÈ SAN MARCO

egy eszpresszó áráért órákig
lehetett üldögélni a világ előtt
nézni a változót

mindenki megfordult
az őrnagy lányától kezdve aki dantét tanult
a tanársegédig aki lorenzót tanított
lévén helybeliek – nagyritkán bennszülöttek is –
dőlt belőlünk a város mítosza
„mi örökké fiatalok vagyunk”

ez változatlanul így van ma is
csupán más nemzedék privilégiuma

FONTANA DI TREVI

kérlek ha arra jársz véletlenül
 vagy átvágsz mellette hivatalba menet
 esetleg találgád van ott egy kedves asszonnyal
 dobj egy lírát a vízbe nevemben
 én – amint tudod – szkeptikus vagyok
 (kétségkívül idegen beütés)
 efféle hiedelmeknek nem teszek engedményt
 főképpen akkor nem ha szeretnék
 hinni bennük

de kifejezetten ezért
 ne térj ki utadból csupán ha arra jársz

én többnyire azért nem utazom
 mert mindenütt máshol vagyok

LISZT SÍRJA

természetesen szóba jött hogy hol temessék el
 a hely valahogy méltó kell hogy legyen
 poraira s hozzájuk némi jogcim is
 előny ha nem is feltétel
 carolyne rómát sürgette
 nem a cézárok városát hanem az isten helytartóit
 a nagyherceg weimart
 ahol schiller s goethe pihen
 s jelentkezett budapest is
 elvégre magyar volt legalább a születése szerint

(végül bayreuthban érte a halál
 s a gyöngéd türelmes minorita
 kozmopolita világcsavargó
 a pogány wagner árnyékában nyugszik)

de ő mindvégig megőrizte fókuszát
 s ez az egész hízog hiuság
 látszólag nem is érintette meg
 affektáció nélkül majdnem szentferencien
 carolyne-nek meg is írta egy levélben

hogy hogyan látja a jövőt
„ez az egész föld a hazám
s teljesen otthon leszek ott
ahol épp elesem”

Vörös István

PRÁGAI PORTRÉK

A takarítónő

Hogy milyen hosszú a folyosó,
csak az tudja, aki felmosta már
legalább egyszer.
Az is egykettőre
elfelejti. Minek is tudni
bármit. Akik itt
laknak, még ezt se
tudják. Reggelig
tanulnak, mikor én
jövök, álmosan járkálnak
a folyosón, nézem
a papucsuk nyomát a
még föl sem száradt
kövezeten.

A költő

Mindig egyetemre jár.
Vagy tíz éve. Akadnak
órák, amiket harmadszor
is felvesz, azt hiszi,
mindent újra lehet
írni. Szarajevóba
készül. Vonattal megy,
az utolsó szakaszon talán
biciklivel. Egy eltévedt
golyó eltalálta még a
háború kitörése előtt.
Fájdalmai nincsenek.